

סוד שמו של האדם

הרגע השני בחשיבותו לאחר הלידה של התינוק, הוא הרגע בו מחליטים על שמו שילווה אותו במשך כל חייו. שמו של האדם קשור עם מהות חייו ואריכות ימיו.

בשנים האחרונות אנחנו נתקלים בתופעה מעניינת של נהירה אחרי החלפת שמות.

אם לאדם יש בעיה בריאותית או כלכלית כלשהי, אם הוא עדיין לא מצא את זיווגו או את מנוחת הנפש שלו – את מי מאשימים? את שמו, כמובן. קל מאוד להאשים את שם האדם במזל הרע, כי החלפת השם כרוכה אולי במאמץ כלשהו של הסביבה להתרגל שמהיום לאורלי קוראים הילה, וליוסי קוראים אמיר, אבל חוץ מהמאמץ הזה הדבר כמעט ואינו כרוך בקשיים נוספים. אין צורך להשתנות באופן ממשי, אין צורך לעבוד על המידות ולהיות יותר וותרנים, ענווים, או גומלי חסדים. מספיק שמשנים את השם, וגמרנו. הכל בודאי ישתנה לטובה.

ההפתעה הגדולה מגיעה כאשר לא רק שהדברים לא השתפרו, אלא לעיתים קרובות המצב אף מחריף, כי בעלי השם החדש פשוט קיבלו שם שכל לא מתאים לשורש נשמתם.

אותם נומרולוגים או מאחזי עינים שממליצים לאנשים לשנות את שמם, מתבססים ברוב המקרים על הערך המספרי של האותיות, על גימטראות שונות ומשונות, מבלי להבין שצרוף של אותיות בלשון הקודש יש לו משמעות מאוד רוחנית מסוימת שאינה קשורה לערך המספרי של האותיות.

כיום, יש רק מעט רבנים תלמידי חכמים שמבינים לעומק את סוגיית השמות, ועשויים באמת להועיל ולשפר את המצב בהמלצותיהם לשינוי שם.

כדאי לדעת שאדם אינו מקבל "סתם כך" את שמו. עפ"י האר"י הקדוש- כאשר הורים באים לתת לתינוק שנולד את שמו בברית המילה או בקידוש שעורכים לבת, למעשה נופלת בפיהם מעין נבואה קטנה, ומשמייים מותאם שמו של הרך הנולד לנשמתו. יש גם מקרים שההורים לא היו כלי מתאים להשראת אותה נבואה, ולכן הם לא זכו לתת לילדם את השם שבאמת מתאים לתפקיד נשמתו. אם האב לפני שהביא את בנו בברית אברהם אבינו, השתדל באותו יום או יום קודם לגמול חסד בגופו או בממונו. וזה איפשר לאותה רוח נבואה שניתנת להורים ביום הברית- בנוגע לשם הילד לחול בלי הפרעה. לעומת זאת, אם האב ביום שלפני הברית, או אפילו באותו יום "מרוב שמחה" - עבר ח"ו עבירות, (כלומר העביר את שפע החיות שלו לצד שהוא כנגד הקדושה) ומשך על עצמו רוח טומאה - כשהוא יגיע לשלב בברית שבו עליו לקרוא שם לרך הנולד, כוח הטומאה הזה יגרום לו לקרוא לילד בשם שאינו מתאים לנשמה שהגיעה לעולם, כי אין לאותו אבא כלי- להכיל את רוח הנבואה מצד הקדושה.

לכן, לעיתים (לא תכופות) - יש תינוקות שנקראים בשמות שאינם מתאימים לנשמה של הילד, והאדם גדל עם שם שאינו מתאים לו, ועלול לגרום לקצר ביכולת שלו להביא את הפוטנציאל הגלום בו לידי ביטוי. במקרה כזה- צריך לשקול ביישוב הדעת, ותוך כדי התייעצות נכונה- האם כדאי לשנות שם. במקרה שהילד קרוי על שם אדם שידוע כרשע- כמו נמרוד, עמרי, אחאב, ירבעם, לוט וכד'- ברור שכדאי להחליף את השם.

כתוב בגמרא- " ארבעה דברים מקרעים את גזר דינו של אדם- צדקה, צעקה (כלומר: תפילה), שינוי מעשה, ושינוי השם."

הרבה אנשים אימצו את הרעיון הטמון בגמרא הזו, אבל לא תמיד באופן הנכון והמאוזן. הם ממהרים לשנות את השם, כי זו הפעולה הקלה לביצוע מבין ארבעת הדברים, אך למעשה, כוונת הגמרא היא שזה הדבר האחרון שצריך לעשותו.

צריך להבין היטב מה כתוב בגמרא הזו: - ארבעה דברים משנים את הדין שמתוח על האדם, אבל שינוי השם הוא הדרמטי ביותר מבין ארבעתם. צריך להתחיל לפי הסדר- קודם כל לעשות צדקה, כלומר לתת, להשפיע, לעשות חסדים, וזה בהחלט ממתיק דינים שמתוחים חלילה על האדם. הצעד השני הוא כמובן - תפילה.

מי שלא מתפלל- באמת יש לו בעיה. כי בתקופה שלנו כשאנחנו מצויים בכזה הסתר פנים ובלבול, אם אין לנו את התפילה שתיצור ערוץ קשר ביננו לבין אבינו שבשמיים- אנחנו כמו עיוורים בחושך.

והשלב השלישי הוא שינוי המעשה, כלומר, שאדם יתחיל להבין שהפעולות והמעשים שלו קובעים הרבה מאוד את הברכה שתהיה לו בחיים. אם הוא יכין כלי שיחזיק ברכה, אז יהיה לברכה על מה לשרות. אבל אדם שעושה הכל הפוך מרצון השם ח"ו, איך הוא יכול לצפות לברכת שמיים שתחול על חיו ?

רק אחרי שאדם שינה את מעשיו, (למשל קיבל על עצמו לעשות דברים שעד היום הוא לא עשה כמו תוספות על שמירת שבת, שמירת הלשון, שמירת המחשבה, עשיית חסדים וכדו')- והוא רואה ששום דבר לא עוזר- אז אפשר, לאחר התייעצות עם יהודי שיש לו דעת תורה- לחשוב על שינוי שם.

איך מתבצע בפועל שינוי השם ?

על מנת לשנות שמו של אדם, הדבר חייב להיעשות במניין של עשרה גברים בבית הכנסת.

מאחר ולשם יש חשיבות כל כך גדולה, אי אפשר סתם כך להחליט שאדם משנה את שמו. אלא צריך לעשות את הדברים על פי המשמעות היהודית העמוקה שלהם, על מנת שהשם החדש יקבל תוקף. רצוי שהאדם שמשנים את שמו יהיה נוכח, ויסכים לדבר. אלא אם כן מדובר בחולה. אפשר לעשות את הדבר בנוכחות שלושה, בתנאי שיהיו יהודים כשרים לעדות.

כדאי לקרוא במעמד זה שלושה מזמורי תהילים – מזמור כ', ק"ל, קמ"ב, ולומר מפרק קי"ט שמונה פסוקים לכל אות משמו החדש. אין משמעות כלל לשינוי השם בתעודת הזהות בלבד - משום שלתעודת הזהות יש משמעות ותוקף רק במשרד הפנים של העולם הזה, ולא מתחשבים בה כלל במשרד הפנים הפנימי של העולם העליון, שמשם משתלשל השפע לאדם דרך הצינורות של שמו החדש. לאחר שינוי השם, יש באופן טבעי- אנשים בסביבה שמתקשים לעכל את השינוי, ולקרוא לאדם בשמו החדש. אך צריך וכדאי להקפיד שלפחות שלושה אנשים יקראו לו בשם החדש – אחרת לא יהיה תוקף מעשי לשינוי.

שם האדם מגלה את תפקיד נשמתו בעולם

בעל "השפת אמת" – כתב כי כל כוכב וכל מלאך נבראו לדבר מיוחד, שליחות מבורא עולם, ולכן נקבע מראש לכל אחד מהם "שם עליון, כדי שתדבק פעולתו בכוח עליון".

כלומר : נתינת השם – מגלה את הכוח הטמון בו הקשור לשליחותו ותפקידו , אותם הוא צריך להוציא לפועל .

כל איש ואיש מישראל יש לו שם "מיוחד" שניתן לו על פי שליחותו ותפקידו בזה העולם, ובקביעת שמו נטבע בו הכוח להוציא לפועל את שליחותו ותפקידו.

זה למעשה אחד הטעמים למנהג לקרוא לאדם בשני שמות. שכן, אם לכאורה מלא את תפקידו אשר טמון בשמו, מה יש לו עוד לעשות בעולם הזה ?

ולכן, כאשר אדם נוטה למות ח"ו ומוסיפים לו שם (כדאי תמיד לעשות זאת בעצת רב, תלמיד חכם ומבין) – אז נפתחים לו שערי הישועה והוא קם מחוליו ומאריך ימים.

השם מקשר את נשמתו של האדם לשורשה בעולם העליון. כשאדם ישן למשל, וקשה להעיר אותו, בדרך כלל אם נקרא לו בשמו המלא- הוא יתעורר מיד. גם כאשר אדם שקוע במחשבה עמוקה, או מתנתק מהמציאות, יש כוח בשם שלו כדי לנער אותו ולהחזיר אותו לעצמו. הסיבה לכך היא ששמו של האדם קשור לשורש נשמתו, וכשקוראים לו בשמו זה כאילו מנערים את השורש, ואז כל האדם מתנער ומתעורר.

לשמות יש גם השפעה רגשית, בנוסף להשפעה הרוחנית- כשאדם מאוד אוהב אדם אחר הוא מרבה להזכיר את השם של האדם האהוב, ולהיפך- כאשר שונאים אדם נמנעים מלהזכיר את השם שלו וקוראים לו "ההוא" כי אמירת השם מביאה לגילוי את נוכחות ופנימיות הנפש.

לשמות יש כוח גדול מאוד שנוצר מצרוף האותיות בלשון הקודש, שהן מבנים רוחניים שיש להם כוח בניה והרס כמו שלמבנים כימיים מסוימים

יש כוחות בניה או הרס . לכן גם מי שמתמש בשמות קדושים, של מלאכים, או צרופי שמות על פי הקבלה, יכול מאוד להנזק, כי זה כמו להתעסק עם חמרים כימיים בעלי כוח גדול, וכשתמשים בהם סתם כך, ללא דעת - הדבר עלול לגרות ל"פיצוץ" גדול.

לצערנו, הרבה אנשים שלא מבינים את העוצמה האדירה הטמונה בצירופי אותיות של לשון הקודש משתמשים בשמות כאלו ללא הבנה, וגורמים נזקים לעצמם ולסביבתם. זו גם הסיבה שאסור להזכיר בפה את שמותיו השונים של בורא העולם, כי צרופי האותיות המסויימים המרכיבים את השמות האלו- קדושתם ועוצמתם רבה, והם ניתנים לביטוי רק בתנאים מאוד ספציפיים.

ולהבדיל, כל זה אמור גם לגבי שמות של טומאה שאנשים אינם נוהרים, וזורקים מפיהם ללא מחשבה. זאת, משום שכאשר מזכירים שם, למעשה קוראים בכך לכוח שעומד מאחורי השם הזה להתגלות ולהופיע, ולפעול. (זה הסוד הטמון בכל לחשי הכישוף והקסם מאז ומעולם...)לכן- יש לתת כבוד לכל מילה שמוציאים מהפה, ולשמור מאוד מאוד את הלשון, על מנת שלא נגרום נזקים דרך ה"כלים" המיוחדים האלו הקרויים אותיות.

צריך לזכור שהמחשבה הדיבור והמעשה הם לבושים של הנפש. הלבושים האלו הם פנימיים, ומתגלים החוצה באמצעות המחשבות הדיבורים והמעשים שלנו.

לאדם יש קומת מחשבה

קומת דיבור

וקומת מעשה

וכך גם בבריאה קיימת קומת מחשבה

קומת דיבור

וקומת מעשה.

מקומת המחשבה- משתלשל שפע רוחני מופשט, שמתלבש באותיות, ומוסיף עוד לבוש של צליל וקול, וכך יוצאות מפינו מילים מוחשיות, המבטאות למעשה רעיונות ומושגים מופשטים וחסרי צורה. זה פלא עצום ביותר.

כך זה קורה גם בבריאה. הנבראים עלו במחשבתו של הבורא, ואותה מחשבה מופשטת השתלשלה דרך אותיות והגיעה להיות חומר בעולם הזה.

כמו שכתוב בבראשית " ויאמר אלוקים יהי אור, ויהי אור...." בזוהר הקדוש כתוב שבעשרה מאמרות נברא העולם. כלומר- מהאור האינסופי של בורא עולם, אותו אור מופשט של מחשבת הבריאה השתלשל וירד ספירה אחר ספירה, מסך אחרי מסך עד שהתגשם ונהיה חומר בעולם הזה.

ועל כך אנחנו מברכים " שהכל נהיה בדברו." - כלומר בדיבור. לשון הקודש היא גם הלשון שבה בחר בורא עולם להתקשר לנביאיו, ולהתגלות בעולם הזה.

השפה שבה אנו מדברים- משמעותה גם **גבול**. (אנחנו אומרים **שפת** הים, **שפת** השולחן- כלומר- **גבול** הים, **גבול** השולחן.) השפתיים שלנו הן הגבול בין הפנימיות שלנו לחיצוניות שלנו, המתבטאה באמצעות הדיבור. **לכן גם לדיבור - קוראים שפה- כי הוא עומד בדיוק על הגבול בין החשיבה המופשטת, לבין ההתגשמות שלה בעולם המוחשי.**

השפה מוציאה צלילים שאפשר למדוד ולהקליט, אבל היא גם מייצגת מחשבה שיכולה להיות לגמרי מופשטת ורוחנית. מי שמתבונן בזה לעומק יכול להתחיל להבין איזו עוצמה אדירה יש בשמות שניתנו לבני אדם, וגם לכל הצומח חי ודומם בעולם.

מדרש מופלא בבראשית רבא יז, ד'- מספר :
אמר רבי אחא- בשעה שבא הקדוש ברוך הוא לברוא את האדם נמלך
במלאכי השרת. אמרו לו : אדם זה, מה טיבו ?
אמר להם הקב"ה : חכמתו מרובה משלכם.
כיצד מוכיח הבורא שחכמת האדם גדולה מחכמת המלאכים ?
ממשיך המדרש : הביא לפניהם את הבהמה , את החיה ואת העוף. אמר
להם : זה- מה שמו ?
ולא היו יודעים.
העבירן לפני אדם הראשון, ואמר לו : זה- מה שמו ?
אמר אדם הראשון : זה שור, זה סוס, זה גמל.
ואתה- מה שמך ? שאל הקב"ה
אמר לו אדם הראשון : לי נאה להקרא אדם, שנבראתי מן האדמה.
כלומר אדם הראשון נקרא בפי הבורא חכם, משום שידע את המהות
הפנימית של כל נברא ונברא, ולכן- ידע איך לכנות אותם בשם לפי המהות
של כל אחד.
כמו כן, ידוע כי התורה- היא מעין מפה של בריאת העולם, שהבורא
התבונן בה כשברא את העולם, כי היא השורש הרוחני של הדברים.
והשם "ישראל" הוא ראשי תיבות : "יש שישים ריבוא אותיות לתורה"
ולפי גודל נשמתו של האדם יש לו חלק באות, או בתג, או בקוץ של האות,
וכל אחד מישראל, שורש נשמתו העליונה מדובק ונאחז באות אחת מן
התורה.
כלומר- כל אדם מישראל, שמו מרומז בתוך התורה.

מה משמעות הדבר ?

כתב הגאון רבי חיים מוולאז'ין שכאשר אדם חוטא- הוא פוגם בשלימות
של נפשו ושל שמו, ומכיוון שלכל אדם קיימת אות בתורה- שהיא מעין
ערוץ שלו אל השורש הרוחני, אז על ידי התעסקות בתורה האדם משלים
את תפקידו אשר מושרש בשמו.
היה אחד שזילזל בעניין זה, ולא האמין בכך.

שמו היה אבנר, והוא היה תלמידו של הרמב"ן. באחד משעוריו, אמר הרמב"ן שבפרשת "האזינו" מרומזת כל התורה כולה, וכל המצוות וכל שמות בני האדם ועניינם. לאבנר היה קשה לקבל את הדבר, והוא החל להעלות ספקות, שאלות וכפירות, עד שעזב את הכל, והתפקר לגמרי. לרבו, הרמב"ן כאב הדבר, והוא שלח לקרוא לו כדי לשוחח איתו. אותו תלמיד החליט ללכת עד הסוף בכפירתו, והביא איתו בשר חזיר כדי לאכול אותו ליד רבו. כשסיים לאכול, שאל את הרמב"ן – על כמה איסורי "כרת" עברתי היום? (עבירת "כרת" גורמת לנפש היהודי להכרת משורש החיים) ענה לו הרמב"ן שעבר על חמישה איסורי "כרת", ושאל אותו בכאב איך הגיע למצב כזה?

סיפר לו אבנר שמחשבות הספק והכפירה החלו אצלו כאשר שמע מפיו שבפרשת "האזינו" מרומזים כל שמותיהם וענייניהם של בני האדם. זה נראה לו מוגזם ולא נכון. ענה לו הרמב"ן- בוא ואראה לך היכן מופיע שמך ועניינך בפרשה הזו, והראה לו את הפסוק "אמרתי אפאיהם אשביתה מאנוש זכרם"- אם תתבונן בפסוק זה, אמר הרמב"ן : תראה שבכל אות שלישית מופיעות אותיות שמך כסדר, ואם תחשוב על משמעות הפסוק, תראה בדיוק את המצב שהגעת אליו....

כאשר שמע אבנר את הדברים נחרד מאוד, וברח מהמקום, עלה על ספינה שתיקח אותו הרחק משם, אבל הספינה טבעה בסערה בים. הרמב"ן הרבה להתפלל עליו, ואבנר הופיע בחלומו של הרב וסיפר לו שהתפללות הועילו לתיקון נשמתו בעולם העליון.

כמה כללים שחשוב מאוד לדעת אותם לפני שנותנים לתינוק שנולד את שמו :

1. שם ששייך גם לזכר וגם לנקבה- לא טוב לקרוא אותו לבנות. למשל השמות דניאל, דיקלה, שחר, מעין, וגם ענת היו שמות של זכרים, וכדאי להימנע מלקרוא אותם לבנות, זה עלול לגרום להן "היפראקטיביות" במידה מסוימת.

2. לא כדאי לקרוא לילד על שם של אדם שהיה לו מזל רע בחיים. גם אם אותו אדם האריך ימים, אך כל ימיו עברו עליו בצרות של מחלות או גירושין או עוני ומרירות – בודאי שלא טוב לקרוא לילד על שמו.

3. ה"מנחת אליעזר" הקפיד לא לקרוא לילד על שם של אדם שנפטר לפני גיל חמישים, אלא אם כן קראו לו בשני שמות, והשם השני תחילה.

אך אם אותו אדם מת מיתה רגילה על מיטתו אין לקפיד. וההקפדה על כך היא דווקא אם מת מיתה משונה. על כל פנים כדאי מאוד שלא לקרוא על שם של אדם שנפטר לפני גיל 60 אלא אם כן ברור שהיה מצדיקי הדור. לפני מספר שנים נהרג ילד בתאונה נוראה, והאב בכה וסיפר שגם אחיו נהרג בתאונה בגיל צעיר, והוא קרא לבנו על שמו.....איננו מבינים כמובן האם זו אותה נשמה שמתגלגלת שוב, אנחנו רק יודעים מהמציאות שהוכיחה, כי קרו מספיק מקרים כאלה כדי להימנע מהדבר.

אין חשש לקרוא לילד על שם אדם שנהרג בשואה- כי אז הייתה גזירה קשה על הכלל, ואין לתלות שאותו אדם נפטר מצד מזלו הרע. ואדרבא- מצווה להנציח את שם.

4. אין לקרוא לילד על שם אחיו שנפטר, וגם לא לקרוא לשני בנים באותו שם.

מי שרצה לקרוא לבנו בשם פלוני, והילד נפטר ח"ו לפני הברית- אז מותר לקרוא לבן הבא אחריו באותו שם שרצו לקרוא לנפטר, שהרי טרם קראו לו בשם אך אם כבר קרא לתינוק שנפטר בשם- אסור לקרוא לאח שיוולד באותו שם.

5. טוב ונכון שלא לקרוא על שמו של אדם שנפטר ללא ילדים, אלא אם כן היה ידוע כאדם כשר וצדיק.

6. מלכתחילה אין לשנות שם עריסה – כלומר את השם הראשון שניתן לילד, אלא במקרים מיוחדים מאוד כאשר מתעוררת חלילה בעיה קשה, ויש לדון בכך עם רב תלמיד חכם המתמצא בנושא. אך כאמור שמות של רשעים, שניתנו בלא דעת, כדאי לשנותם.

7. מנהג בישראל לקרוא לילד על שם סבא, וזהו כבוד שניתן לאבי האב של הנולד. מנהג ספרד לקרוא לילד על שם הסבא- גם בעודו בחיים. מנהג אשכנז ותימן דווקא לאחר המיתה, ואין כל חשש לקרוא לילד על שם הסבא בעודו חי. הטעם הוא לכבד את הזקנים. ובכל זאת, דעת המקובלים- היא שעדיף לקרוא בשם לאחר המיתה.

8. כאשר הסבא והסבתא היו אנשים שרחוקים מתורה ומצוות, והם מתעקשים שהנכד יקרא על שם, מפאת כיבוד הורים אפשר לקרוא

בשם, ולכוון על שמו של צדיק שנקרא באותו שם, כדעת הרמב"ם. ואפשר
לאחר הברית להוסיף עוד שם משום חומרה.

9. לדעת ה"פלא יועץ" – אין להעדיף דווקא את שם הסבא והסבתא אלא
טוב יותר לקרוא לילד על שם מאורע שקשור עם לידתו או זמן לידתו כדי
להזכיר בזה את חסדי הבורא.

10. תינוק שנולד חולה, והברית נדחית לזמן ממושך – גם אז לא יקראו לו
בשם, וכאשר ירצו לברך אותו בבית הכנסת יאמרו " מי שבירך אבותינו
אברהם יצחק ויעקב משה דוד ושלמה, הוא יברך את הרך הנולד בנה של
פלונית בת פלונית."

11. כדאי שלא לקרוא לכתחילה בתוך שמו של אדם את אחד משמותיו
של הקדוש ברוך הוא כמו השם בת – אל וכד'.
ונכון שלא לקרוא את השם אליהו אלא אליה, וכן לא גדליהו אלא גדליה,
כדי שתהיינה שתי אותיות של שם הוי"ה ולא שלוש. אך אם קראו לילד
בברית המילה אליהו, אפשר להשאיר זאת כך.

12. מי שיש לו רק בנות, ומעוניין בבנים (ומי לא ? ...) ישנה סגולה לקרוא
לבת האחרונה שנולדה "בת-שבע" ובעזרת השם אחריה יוולד לו בן.

13. לא רצוי לקרוא לילד בשם לוועזי. כי צירופי השמות בעברית יש להם
משמעות מסוימת שיש לה חשיבות לתפקיד נשמתו של הילד בעולם.
בשפה הלוועזית לא קיימים אותם צרופים. ה' החשיב זאת כזכות גדולה
לישראל – על כך שלא שינו את שמותיהם במצריים, למרות שגרו בין
המצרים, שהיו עובדי עבודה זרה, ובכל זאת לא הושפעו מהם באופן
תרבותי או רוחני.

לצערנו המצב היום הוא לא כזה, כי כל "מיכאל" הופך ל"מייקל" או במקרה הטוב ל"מיקי" ו"יונתן" הופך ל"גיוני" וכד'...

14. רצוי לקרוא לילד בשם שמבטא חסד ורחמים, ולא בשמות תואר של יופי וגאווה כמו: יפה, קרן, יפית, מתוקה. אנו לומדים זאת ממשה רבינו, שהיו לו שבעה שמות, אך השם משה נשאר לנצח. זאת מהסיבה ששורש השם משה קשור למידת החסד.

כתוב: "כי מן המים משיתיהו", בתיה שברה את מידת האכזריות של פרעה בכך שמשתה אותו מן המים.

15. חשוב מאוד שהילד ייקרא בדיוק בשם שניתן לו בברית המילה, או לבת- בבית הכנסת, ולא בקיצורי שמות. כי כתוב בספרים הקדושים שאותיות השם של האדם הן צינורות שמורידים שפע רוחני וגשמי לאדם מן העליונים. צריך לזכור שהעולם כולו נברא ע"י אותיות לשון הקודש, משום שהן היו והינן צינורות להפיכת שפע רוחני לגשמיות חומרית, ממש כמו שהמחשבות שלנו יורדות ומתממשות בעולם המעשה ע"י המילים של הדיבור.

אנחנו גם מברכים "שהכול נהיה בדברו" - כלומר מבטאים את מודעותינו לכך שהכול בעולם הזה נהיה בדיבורו- של בורא עולם. ולכן, אם מקצרים את השם, וקוראים לילד, למשל, אבי במקום אברהם- מורידים לו שתי אותיות, או שני צינורות של שפע. כי השם אברהם בנוי מחמש אותיות, ואילו השם אבי בנוי רק משלוש אותיות... וכך, למעשה - קיצור השם מצמצם את "צינורות השפע" דרכם האדם מקבל כוח משמיים.

16. רצוי לא לשנות את שם המשפחה, אלא אם כן השמות האלה נקראו כך מסיבות של התבוללות בין הגויים. האיסור לשנות את שם המשפחה הוא משום כבודם של זקנים, וזכות אבות מסייעת, כידוע.

18. אין לקרוא לתינוק הנולד בשם לפני ברית המילה, מכיוון שלפני הברית עדיין לא התגלתה בו הקדושה. לכן מכריזים בפעם הראשונה את השם דווקא בברית המילה, שבה נכרתת הברית, מסולקת הקליפה שעטתה על הקדושה, ומתגלה קדושת הנשמה היהודית. כפי שהזכרנו, כל פעם שמתגלה קדושה בעולם, יש גם מזיקים שרוצים לינוק את חיותה, ולהפריע להתגלות שלה. לכן כדאי להזהר- כלומר שההורים לא יפרסמו בקול רם איך הם מעוניינים לקרוא לבנם, ואפילו הם עצמם "יתכתבו" בעניין או ידברו על השם ברמיזה, ולא באופן מפורש. זאת, כדי להימנע מעיכובים וקיטרוגים.

לסיכום- אנחנו רואים שיש עוצמה גדולה ומוחשית לשמו של האדם, וכדאי לדעת שיש ספר קדוש ונפלא שנקרא "שמות הצדיקים"- שמונה את שמות הצדיקים מתחילת הבריאה, ועד לתקופתנו שמקופל בהם כוח וגודל מעשיהם - וכשמזכירים את שמותיהם יש בכך סגולה גדולה להיושע בישועות גדולות.

מספרים שהבעל שם טוב הקדוש שנסע לארץ ישראל, ועבר בדרכו באיסטנבול, חקר שם אודות הקמיעות המופלאים של הרב הקדוש "נפתלי הכהן"- ורצה לדעת כיצד נכתבים הקמיעות המיוחדים והמועילים האלה. כאשר פתח את אחד הקמיעות הללו, ראה שכתוב שם שמו של הרב " נפתלי הכהן" ולא צירופי שמות מהקבלה, משום שגם שמו של הצדיק מסוגל לפעול ישועות